

Nemzeti Összetartozás Napja

A Trianoni békediktátum évfordulója 2010 óta egyben a nemzeti összetartozásunk emléknapja. A megemlékező rendezvényen Ohr Alajos alpolgármester mondott beszédet. Az I. Világháborús Emlékműnél tartott ünnepségen részt vettek a város előjárói, intézményvezetői, valamint a Nagy Sándor József Gimnázium és a Széchenyi István Általános Iskola tanulói is. Közreműködött: a Budakeszi Katonai Hagományörző Egyesület.

Az alpolgármester úr beszédét teljes terjedelmében közöljük:

Tisztelt megemlékezők, kedves budakesziek! Engedjék meg, hogy ezúttal kissé rendhagyó módon kezdjem ezt a mai megemlékezést, talán épp azért is, mert olyan sok fiatal van itt most jelen.

Egy székely kislány történetét mesélném el röviden, aki 1933-ban, egy Hargita megyei kisvárosban, Maroshévízen született. Bár az erdélyi városkában már akkor sok román lakott, szülei természetesen magyarnak nevelték. Pici lányként nem is értette, miért kell magyarként román állampolgárságban élniük és a románok miért nevezik őket a saját hazájukban, a saját szülőföldjükön hontalannak. Aztán ahogy cseperedett, szülei elmesélték neki, hogy ők ugyan ezer éves magyar földön élnek, a világháborút követő kegyetlen döntések idegenek kezére adták a haza azon részét, Erdélyt, ahol ők éltek. Ekkor hallotta először ezt a szót: Trianon. Ezt a szót, melyre görcsbe rándul a szíve minden magyarnak, amely a nemzeti tragédia szinonimájaként ott él a zsigereinkben. Akkoriban gyakran jártak össze a magyar családok. Ilyenkor felidézték a háború előtti, minden gond ellenére szépnek megélt magyar világot, és titokban, halkán, könnybe lábadt szemekkel elénekelhették a Himnuszt, vagy a „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország” című nótát. A kislány itta a felnőttek minden szavát és világos volt számára, hogy minden magyar – éljen a Kárpát-medence bármely pontján – csak egy ideiglenes állapotnak tartja ezt a helyzetet, és

biztos benne, hogy az elcsatolt területek újra visszatérhetnek az anyaországhoz. Így is lett: észak Erdélyt, Délvidék, Felvidék és Kárpát-alja egy részét visszacsatolták a bécsi döntéseket követően. Az akkorra már iskoláskorú kislány boldogan vitte a társaival a városukba bevonuló magyar katonáknak a virágot és néhány röpké évig maga is belekóstolhatott abba a magyar világba, amelyet az ottani magyarság oly nagy áhítattal visszavárt. De a II. Világháború elsöpört újra mindent. Menekülés, pusztulás, majd a régi határok visszaállítása következett, megtorlásokkal, és a magyarok számára még kegyetlenebb világgal. A kislány felnőttként is megtanulta, milyen a saját hazájában idegennek lenni, milyen az, amikor valakinek csak azért kell az ősei földjén megaláztatásokat elviselni, mert magyar. Így talán még inkább megtanulta becsülni a magyar szót, a magyar kultúrát, a magyar történelmet, a magyar és a székely himnuszt. Aztán úgy hozta az élet, hogy Erdélyből Magyarországra jött férjhez. Soha nem feledte a szülőföldjét, soha nem tagadta meg erdélyi származását, sőt mindig büszke volt rá! Ha tehette, gyakran meglátogatta családjával a hátrahagyott rokonságát. Megtanította a fiát

is arra, hogy becsülje a magyarságát: becsülje a magyar szót, a magyar kultúrát, a magyar történelmet, a magyar és a székely himnuszt. Megtanította a fiát arra, hogy becsülje azokat a magyarokat, akiket a történelem akarata ellenére a határainkon kívülre sodort és a fiára bízta azt az örökséget, hogy mindez maga is továbbadja. Megtanította a fiát a hazaszeretetre – ami a mai, „politikailag korrekt” világban sokak számára egyre kevésbé értelmezhető – aztán földi feladatainak végeztével két éve az Égi Nagy Hazába költözött. Ez a kislány, ez az asszony volt az édesanyám...

A trianoni békediktátum minden magyarnak fáj, a mai határainkon kívül és belül élőknek egyaránt. Illyés Gyula egyenesen a trianoni tragédiából vezeti le a magyarság meghatározását, hiszen azt írja: „Magyar az, akinek fáj Trianon.”

De hát hogy is ne fájna Trianon minden magyarnak, hiszen a békediktátum következtében az ország területe 283 ezer négyzetkilométerről 93 ezerre, azaz egyharmadára, lakosságszáma 18,2 millió főről 7,6 millióra, a felénél kevesebbre csökkent, a magyarság harmada került az új határokon túlra. Ezeket a számokat fontos mindig elmondanunk, mert a számok mögött emberek, emberi sorok, emberi tragédiák és történelmi örökségünk áll.

Amikor hét évvel ez előtt az Országgyűlés június 4-ét emléknapra nyilvánította, két szándék vezérelte. Az egyik a megemlékezés igénye volt, hogy ne feledjük ezt a tragédiát, vessük gyermekeink, és a következő nemzedék emlékébe, hogy majd ők is továbbadhassák. Ezért is tartozik június 4-e egyben a Nemzeti emléknapok sorába is. A másik szándék a nemzeti összetartozás erősítése volt. A törvényhozás rögzítette, hogy a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek. Kinyilvánította egyúttal azt is, hogy a nemzet államhatárok feletti összetartozása valóság. Olyan valóság, olyan tény, amely a magyarság önazonosságának meghatározó eleme. Az együvé tartozás tudata pedig egyaránt fontos az anyaországban és